

finna. End siis nouame ennesele forivwanfri ja wôôrslimmid, wastas Dio jâlle; sest ifla illusam, kui seddawisi sôidame. Hea naesele mees annab hea melega woito, fostis Rein, ja Dio lâks ülle farede, kui sullefe, mis tulgesest aetakje — weike plikka tagga járrel.

Rein jái nütmä, ia nites saatsid temma mõtted Tiut, senni kui suur launa fâtte weres; siis heitis, tedda taggasî odates, weiki Jürri fôrwa puhkama — ja kedda ma armastan ennani: Tiut woi sedda last? — ma armastan mellemid — ei olle ka wahhet, nenda mõtteldes uinus ta maggama. Pârva pallaw soendas keik metsad ja laggedad, ja ðie suitsud keerlesid ülle pôidude, otse kui pôlsek sâilm; foddo-ellajas otsis seina warjo, ja lehtpu fatte jahhutas Reinut ja Jürrit — wârske hein vlli nende paddi ja keifjuggu lisled nende toa illo — linn-nud laulsid oksade peâlt ja lõokenne ülle nende maggamisse fohta, nenda Rein raskest tööst hingas, kallis laps kaenlas ja fallis naene sünddames.

Siiski mis on Feigeparremadgi rõmud siin! sesamma silmapiilk, mis meid inglitte seltsi töstab, sadab meid, feige fibbedamat wallo tundma — sest ei tea, kas Rein wiis silmatâit hingand, kui jo hûti: tulge appi! ja tulge appi! — — Rein ei wotnud silmi adagi, waid kargas kohhe pu peâle waatma — ja näggi kolm metsalist ta naabri Hanso peâle Fippuvad. Agga sesamma Hans teggi temmaie püsti furja — sest olli ta nago kahherahhel, last temma párrast útsi jáatta. Ommeti, kui tedda jâlle kulis, appi hsiûdwa, útles ta: aitma pean minnema! wottis wembla seltisks ja pelletas Hansoga waenlaist. — Kui ta taggasî lâks, kõndis Hans, allandik keik, ta járrel.

Agga, helde Jummal! mis näggi Rein, kui ta lapse liggi sai — úks maddo ronnis temma ülle. Kurjateggia! Eissendas Rein, ja se ellajas noelas, arraminnes, last, et halledaste haffas nutma — paiseta-ka kohhe nenda, et lõõtsuma jái. Mis útleb Dio